

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

IX. Idem, quod capite priori, pertractatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

re, & malo remedium in futurum adhibere satagat.

CAPVT IX.

Idem, quod capite priori, pertractatur.

HÆC, quam diximus, votorum renouatio fit præterea in gratiarum pro beneficio accepto actionem, sicut supra Abbatem Arsenium facere solitum diximus. Quotannis enim festum solenne, quinimo quandam velut festiuitatem, in gratiarum actionem, & in beneficii huius immensi, & gratiæ singularis, quam nobis Dominus fecit tunc, cum nos mundi periculis ereptos, ad Religionis portum conduxit (quod notius nostri boni principium, & manifestum prædestinationis nostræ argumentum est) festiuitatem magna gratitudine æquissimum est celebrare. Et quia optima gratiarum actio, per opera fit, singulare quoddam haud dubie renouatio votorum Deoque gratissimum opus erit, si ipsa fiat prout oportet, si videlicet vigorem mentis restaurare, & in votis nostris magis confirmari, maioriq; ea impostero perfectione seruare procuremus. Atque hoc est (vti notat S. Gregorius) quod hisce verbis sibi vult Apostolus. *Renouamini spiritu mentis vestrae.* Spiritus scilicet à nobis renouatio petitur, non solum exterior, quæ ore fit. Si qua imago picta, præ vetustate prorsus deformata est, vt iam lineamenta, tractus, & figuræ penè fugiant, & videri dignoscitur prope non queant; eam renouas ac reparas, id est nouos illi colores, lumina, & illustramenta addis, quorum cohonestamento ita grata & pulchra fit, tanquam si receniter & primum ab artificis officina prodiret. Pari modo ipsi in cœpto virtutum studio velut inueterascimus, defatigamur, & marcescimus: quia corpus hoc corruptibile, & natura nostra vitiosa, & admodum

Rodriguez exercit pars 3.

prona, vi quadam nos post se rapit, nosque sibi similes efficere gestit, vtque suas affectiones malas & appetitus imitemur omnimodis procurat. *Corpus quod corrumpitur aggrauat animam.* Vnde necesse nos est tubinde ad nos ipsos reflexionem facere, bonaque nostra proposita & desideria identidem renouare & reparare conari. Quare præclare S. Gregorius: *Si lascescere ab inchoatis bonis nolumus, salde necessarium est vt inchoare nos quotidie credamus.* Illud ergo propositum, feruorem & ardorem in mentem reuoca, quo opus hoc es eo die auspiciatus, quo primum Religionem iniisti; & eodem animo, eadem constantia, & robore pari ipsum iam inchoa. Hoc scilicet propriè est nos ipsos renouare. Et erit profecto hæc optima ob acceptum beneficium gratiarum actio, Deoque acceptissima.

Breuem & compendiosam quandam Cassianus exhortationem describit Abbatibus Pinusij, qua quendam is Nouitium, quem primum ad suorum cœtum admittēbat, cæteris monachis præsentibus & audientibus, compellabat, quam si quis nostrum sibi dictam existimet, erit illi hæc ad finem renouationis huius consequendum in primis oportuna & utilis. Est autem hæc: *Cave ne quid quando eorum resumas, quæ renuncians abiicisti.* Id est, iam totum te Deo tradidisti ac dedicasti, iam quidquid mundi est, à te abdicasti, vide ne quid eorum quæ euomisti, turpiter repetas. Renunciasti possessionibus tuis omnibus per votum paupertatis, caue ne iam in Religione erga pueriles inanias ac reculas afficiare: quia parum tibi profuerit deseruisse grandia, si paruis & tenuibus his affectum accommodes. Per votum obedientiæ tuæ voluntati ac proprio iudicio renunciasti, vide ergo ne ipsum resumas, sed potius dicum Sponsa in Canticis: *Exspoliasti me tunica* (id est propria voluntate ac iudicio) *mea, quomodo induar illa?* auctat Deus, ne amplius sim meus. Renunciasti quoque & repudiasti omnes mundi carnisque delectationes, voluptates ac delicias, itaque

L da ope-

Sap. 9. 15.
Eius necessitas.

Vbi supra.

Lib. 3 de institutis. re-nunc. c. 36.
Salubris monitio Pinusij de renouatione.

Cant. 5. 12.

da operam, ne denuo subingrediantur. Reliquisti & spreuisti denique inanem mundi vanitatem, superbiam, atque omnem hominum estimationem, vide ergo ne illa in te reuiuiscere ac suppullulare incipiat tum, cum te iam veteranum, ad sacerdotalem dignitatem euectum, scientia & literis conspicuum, magistrali quoque laurea donatum esse cernes, & diligenter aduigila, ne reedificare incipias, quod iam ante destruxeras & demolitus eras, ut loquitur Apostolus: (Hoc quippe esset prauaricari, retrocedere, & respicere, manu iam ad aratrum missa.) sed ad hunc usque in paupertate & denudatione, quam Deo obtulisti & promissisti, & in ea humilitate & patientia, quas tot diebus patienter & perseueranter expectasti, dum multis cum lachrymis ut admittereris petebas, perseuera.

Gal. 2. 18.

In regul. fustor. 19. Et serm. de abdic. rer. Sermon. 19. in Cant. De informat. nouis. p. 1. 6. 2. Cap. 3.

Sacrilegium est, semel Deo se oblatum, reperi-

Isa. 61. 8.

Epist. 353.

S. Basilius, Bernardus, Bonauentura ad haec addunt & alia: Considera, inquiunt, quod iam non es tuus; sed quidquid es, & quidquid habes, Dei est. Etenim iam per uota quae circumcupasti, maiestati eius totum te consecrasti & tradidisti, quocirca caucas oportet, ne iam repeteres & reuolare uelis, quae iam ante dedisti & obtulisti. Nam, *conuersatio rei alienae inuito domino furtum est.* An non supra diximus cum, qui Religionem proficitur, arborem Deo dare uacuum fructibus? Jam, sicut si quis alteri arborem, ad eam in suo horto transplantandam daret, postea uero fructum eius sibi decerperet, furtum committeret: ita furtum committit Religiosus, qui suam non Superioris, uoluntatem facit. Quin imò, inquiunt, sacrilegium id foret, quia circa rem Deo dicatam & oblatam versatur; itaque furtum sacrilegum foret, quod Deo in primis abominabile est, uti per Isaiam testatur: *Ego Dominus diligens iudicium, & odio habens rapinam in holocausto.* Quis uero ex holocausto, quod torum Dei est, eiusque maiestati iam dedicatum & immolatum est, quid furto tollere & decerpere audeat? Quare apposite Sanctus Bernardus, *Nullum sacrilegij crimen reperitur deterius, quam*

in uoluntate semel oblata Deo, reuocare possessionem. Hunc item insensum & improbitatis deciarat Sanctus Augustinus illud Genesios: *Tulit Deus hominem, & posuit in paradiso voluptatis, ut operaretur & custodiret illum.* Videamus, inquit, quid per hoc significare Spiritus sanctus uoluerit. Voluisse Deum, putas, ut Adam ibidem agricolam ageret, terramque paradisi foderet, coleret ac laboraret? Verissime sane non est, ait, cum, antequam peccaret, à Deo ad huiusmodi laborem eorum & condemnatum fuisse. Et quamquam aliquod exercitium, per modum recreationis & delectationis (quale etiam modò in suis hortis non paucè capere solent) statui illi innocentiae minime aduersabatur: attamen uel per uiam coactionis & necessitatis uel per pares, nec statui illic uenirebat, nec etiam necesse erat; terra quippe, etiam non laborata, non euita omnigenum fructum, fundebat. Adhuc, Quid sibi uult, quod Deus hominem in paradiso posuerit, ut eum custodiret? Contra cuius uim & insulsum debet custodire, quando quidem nulli sunt erant inimici, nullae nationes aduersariae, à quibus timor aliquis impenderet? Nihilum quoque à bestijs & animalibus periculum imminerebat, quia ante praeritationem protoplasti, nullum hinc homini, rebusque hominis maleficium interebant. Et sane si quis ab illis etiam metus impendisset, solus homo tam uacuum locum, uti paradisi erat, contra tot animalia custodire non potuisset: opus enim fuisset, tam altum & eminentem septum facere, ut serpens illud transcendere profectendo non potuisset, & ante quam ipsum conclusum fuisset, omnia serpentes, atque adeo animalia reliqua, quae in paradiso erant, eodem necesse fuisset excludi. Non ergo Deus in paradiso hominem posuit, ut corporaliter eum custodiret, foderet & araret. Quid sibi ergo uult illud: *Posuit Deus hominem in paradiso, ut operaretur & custodiret illum?* Ut operaretur, inquit Augustinus, praecipua & mandata, quae ei hic ipse Deus iniunxerat, eaque operando,

Lib. 8. sup. Gen. 2. 15.

Quid sibi uult? Custodire? mandata Adam.

perando, sibi paradysum custodiret, ne videlicet eum amitteret, uti postea, quia illa operatus non est, eum amisit. Hoc iam propositio nostro accommodemus. Ad quidam a Deo putas in hoc Religionis paradiso (sua enim eam sancti Patres non si-
 generatione nominant) constitutum? Ut opereris illum, Deique mandata & precepta, necnon Evangelica consilia, quae Regulis nostris includuntur, custodias, & ut hinc omnia operando, paradysum hunc tibi serues & custodias, ne eum cum perdas, ut tibi alij, quia custodire nescierunt, perdidere.
 Quin & aliam eo loco idem Doctor asserit horum verborum explicationem. Obletatur ergo, curiose non dixisse, Scripturam, *Beatus enim in paradiso vi. operatur, ut custodiat paradysum*, sed, *ut operetur, ut custodiat illum*, quod hoc sensu etiam ad ipsum hominum referri potest, *ut operatur, ut custodiat*. (Deus) *ipsum hominem*. Quae etiam sensus magis Doctori nostro arridet. Nam sicuti dicitur homo operari terram, non quia ipse facit, sed terra sit terra, sed quia facit, ut fructuosa, sit & fructuosa, dum eam laborat, & colit, ita multo potius Deus, quid de nobis hominem condidit, eum operari dicitur, dum laborando eum iustum, sanctum, & perfectum facit. Deus etiam hominem in paradiso terrestri posuit, ut non sibi laboraret, & periret, itaque custodiret, donec tandem terrestri paradiso eum, in caelestem transferret, semper eum ubi beatitudinis donando. Simili ratione, ne idem recolimus ad paradysum hunc Religionis a Deo perditum esse, ut eum tuis laboribus & custodiis, quia meliorem longis hortula-

num, custodem & propugnatozem habet) sed ut ipse te operetur, te virum mortificatum, spiritualem, sanctum, perfectumque faciat, itaque te custodiat, donec a paradiso hoc terrestri, ad caelestem te transferat.
 Has aliasque id genus rationes & considerationes vsurpemus, necesse est, ut tam incomparabili beneficio, respondeamus, & renovationis huius fructum, quum oportet, consequamur. Si vero te labor, molestia, & difficultas in hoc aliqua percellat, mox ad animum reuoca ingens illud premium & coronam, quae propter hoc remanet, quaeque ut loquitur Apostolus, *magnam habet remunerationem*. Beatus Franciscus idem talem suis dicit solebat, *Magna promissimus minor a promissa sunt nobis, seruemus illa, et ad haec anhelando suspiremus*: atque his verbis, veluti stimulo quodam, eos ad constantiam, & per seculum in bene coeptis animabatur. Et dum fratres Miores professionem faciunt, seque per haec vota Deo offerunt, ille & spondet superior, *Ergo promissio ista vitam aeternam*. Ergo & ego a parte Dei vitam aeternam tibi polliceor, si, quod promissisti & spondidisti, custodias, & hoc ipsum chyrographo, ab ipso meo Christo obligato, ut qui in Evangelio dicit, *Et habebitis boves aurum*. Quid est, magnus & gloriosus tuis in regno caelorum, & tibi tibi spondeo, & al-

Consideratio praei ad laborem stimulat.
 Heb. 10. 35.
 1 p. l. 10.
 51. hist.
 Minor.

TRA